

Arrest

nr. 288 788 van 11 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021.

1.2. Verzoekster wordt op 17 mei 2022 en 8 juli 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens in aanwezigheid van haar advocaat en bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 2 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Maracay, Venezuela. U behaalde een diploma van forensisch klinisch radioloog. Omwille van de precare socio-economische situatie in Venezuela trad u in 2013 toe tot het Venezolaans leger. In december 2013 studeerde u af als luitenant in het Venezolaanse leger. Vanaf januari 2014 begon u te werken als radioloog voor het Venezolaanse leger.

U maakte sinds 2014 tegen soldaten met dezelfde rang als u soms opmerkingen over het Venezolaanse regime. U gaf sporadisch ook milde kritiek over uw oversten. Wanneer militairen elkaar groetten, was het de bedoeling dat een militair zei dat Hugo Chavez leeft. U deed één keer in 2015 met een opzet een verkeerde groet en zei dat Chavez niet leefde. Een overste van u ving dit op en hierdoor ontving u een negatief verslag. Dit bleef als een blaam in uw dossier staan. Sinds dit incident was u voorzichtiger met het geven van kritiek op het Venezolaanse regime. Uw oversten behandelden u, omdat ze wisten dat u tegen het Venezolaanse regime gekant was, strenger dan andere collega's. Zo diende u meer dan anderen shiften te draaien waarbij u blootgesteld werd aan gevaarlijke bestralingen. U diende ook lange wachtdiensten te draaien waarbij u een vaste, militaire positie diende te blijven staan. U ontving in 2016 ook een wapen waarmee u meermaals gevraagd om de wacht te houden bij sommige evenementen, zoals bijvoorbeeld het verdelen van de rantsoenering of bij verkiezingen. Normaal gezien ontvingen militairen die in een militair ziekenhuis werkten geen wapen. Dit wapen werd u gegeven door uw oversten om het u moeilijk te maken. U diende dit wapen ook thuis te bewaren.

Een criminele bende uit uw wijk, genaamd Banda del tren de aragua, kwam er achter dat u een wapen in uw bezit had. Ze zeiden tegen een sergeant die met u bevriend was dat ze u wouden vermoorden of uw wapen van u wouden afnemen. De bevriende sergeant, die tevens lid was van deze bende, kon echter verhinderen dat de criminelen u zouden viseren. Zij lieten u verder met rust.

U kreeg in Venezuela psychische problemen. Zo leed u aan slapeloosheid, haaruitval en hilde u voortdurend. U kreeg ook angstaanvallen en viel flauw op straat. U ging voor uw psychische problemen in Venezuela in behandeling bij een psycholoog en een psychiater. Deze schreven u rustperiodes voor waardoor u steeds kon ontsnappen aan het houden van de wacht bij sommige evenementen. Enkel in 2016 diende u effectief de wacht te houden. Toen vonden er verkiezingen plaats waarbij soldaten de wacht hielden. U vond dit een gevaarlijke situatie maar dit verliep zonder incidenten. Door het weigeren van wacht te houden, ontving u wel ook negatieve verslagen.

In 2016 promoveerde u tot eerste luitenant. U slaagde in de testen die voor deze promotie vereist waren, ondanks het feit dat uw oversten u het leven moeilijk maakten door uw fysieke proeven zwaarder te maken.

Omdat u het niet langer aankon om een wapen in uw bezit te hebben, vroeg u toelating om dit wapen in te leveren. Dit werd u toegestaan in november 2017. U wou ontslagen worden uit het Venezolaanse leger en u begon dit anderhalf jaar voor uw vertrek aan uw oversten te vragen (i.e. sinds midden 2016).

Doordat uw oversten het u moeilijk maakten, vroeg u om een overplaatsing. U kon effectief aan de slag gaan bij een ander departement, weliswaar nog steeds binnen hetzelfde ziekenhuis in Maracay. U ging toen aan de slag op dienst burgerpersoneel. U werkte daar voor een kolonel die u vriendelijk gezind was. U bleef daar drie à vier maanden aan de slag. U vroeg aan deze kolonel of u ontslagen kon worden uit het leger. Deze weigerde echter hiermee in te stemmen. Uw andere oversten weigerden dit ook. U kon wel enkele stappen ondernemen voor uw ontslag. Zo kon u aantonen dat u geen schulden had. U had ook uw wapen al kunnen inleveren. U trok ook zes keer naar Caracas waar u bij het algemene commandantschap ging vragen voor uw ontslag. Een finaal ontslag was echter nooit mogelijk. De legerleiding stond niet toe dat militairen ontslag namen. U ontving nooit een echt antwoord op uw vraag tot ontslag.

U kon in december 2017 weer een attest voor psychiatrische rust bekomen. Deze rustperiode was geldig van 4 december 2017 tot 24 december 2017. Op 27 december 2017 vertrok u uit Maracay met de bedoeling om het land te verlaten. Uiteindelijk kon u de Venezolaanse grens oversteken op 30 december 2017. U verliet Venezuela op legale wijze. U kwam in Peru aan op 2 à 3 januari 2018. Daar bleef u ongeveer een jaar en drie maanden wonen. Toen verliet u Peru via Bolivia en Argentinië en reisde u naar Uruguay. Daar kwam u aan op 12 maart 2019. In Uruguay verbleef u twee jaar en acht maanden. Op 14 november 2021 verliet u Uruguay met het vliegtuig.

U kwam op 15 november 2021 aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021. U vreest omwille van uw desertie gearresteerd te worden bij terugkeer naar Venezuela. Tevens vreest u hierdoor verkracht en vermoord te worden. U haalt verder ook de algemene veiligheidssituatie aan in Venezuela en stelt dat er veel gevochten en gestolen wordt. U was ooit ook één keer toevallig aanwezig bij een vuurgevecht tussen twee rivaliserende criminele bendes. U kon wegduiken en werd niet geraakt.

Na uw vertrek kwamen enkele officieren u zoeken in het huis van uw tante (deze tante had u mee opgevoed toen u jong was). Ze vroegen waarom u zich nog niet had aangemeld aangezien uw rustperiode voorbij was.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort geldig van 7 november 2017 tot en met 6 november 2022 en van uw originele identiteitskaart geldig van 17 augustus 2017 tot en met augustus 2027.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: Een kopie van uw oude identiteitskaart geldig van 26 januari 2014 tot en met januari 2024, uw originele benoeming tot luitenant in januari 2014, een kopie van uw benoeming/promotie tot eerste luitenant van 7 december 2016, meerdere certificaten waaruit uw militaire opleiding blijkt, enkele foto's van u in uw militair uniform, een kopie van uw militaire badge, een attest waaruit blijkt dat u een wapen werd toegekend op 30 november 2015, een attest van 12 februari 2016 dat dit wapen werd bewaard in het 'algemeen wapenpark', een attest waaruit blijkt dat u dit wapen inleverde op 20 november 2017, twee attesten van de psychiatrische rustperiodes die u in Venezuela werden voorgeschreven (respectievelijk van 4 december 2017 tot 24 december 2017 en van 25 december 2017 tot 14 januari 2018), twee bijhorende voorschriften voor Sertraline die u in Venezuela werden voorgeschreven, verschillende attesten van uw administratieve stappen die u hebt gezet om uit het leger te kunnen treden (waaronder het afhandelen van de volgende zaken: 'afrekening van de spaarkas', van de 'wapensolventie', van de 'banksolventie' en van de 'solventie voor sociale zekerheid') en enkele foto's van uw afstudeerplechtigheid als radioloog.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U stelt in het verleden (meer bepaald in Venezuela en Peru (CGVS 1, 14-15)) psychologische problemen gehad te hebben. U voelt u in België beter. U stelt dat u wel nog nood hebt aan psychologische begeleiding maar deze is tot nu toe nog niet opgestart (CGVS 1, p. 14-15). U legt evenwel geen bewijs neer dat u momenteel nog nood zou hebben aan psychologische begeleiding of dat deze mogelijks een invloed zouden hebben op onderhavige procedure. Expliciet gepeild naar eventuele bijzondere procedurele noden maakte u bovendien geen gewag van elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan onderhavige procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela problemen te kennen ten gevolge van uw desertie. U zou opgesloten worden met alle gevolgen van dien (CGVS I, p. 22-23).

U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat uw ontslag uit het militaire bestel niet aanvaard is geweest. Vooreerst moet gewezen worden op uw documenten waaruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten u welwillend waren in uw poging tot ontslag uit het leger, niettegenstaande u beweerde dat u veel tegenkanting kreeg vanuit het leger ten gevolge uw standpunten ten aanzien van het huidige regime

(CGVS 1, p. 12 en p. 17). Zo blijkt uit uw documenten dat ten gevolge uw verzoek tot het stopzetten van uw activiteiten de divisiegeneraal de diverse betrokken autoriteiten verzocht tot het buitendienst stellen van uw dienstwapen, de afrekening van uw spaarkas, de wapen- en banksolventie en de solventie voor de sociale zekerheid, stappen die de divisiegeneraal in zijn verzoeken omschrijft als absolute vereisten.

Uw verklaringen omtrent uw vertrek nopen er eveneens toe te besluiten dat uw ontslag uit het leger aanvaard werd. Uit informatie blijkt immers dat militairen enkel met de toestemming van het ministerie van Defensie het land mogen verlaten, zelfs voor een vakantie. U verliet legaal, aan de hand van uw eigen paspoort, Venezuela (CGVS 1, p. 6). Het mist evenwel elke geloofwaardigheid dat het ministerie van Defensie u dergelijke toelating zou verschaffen, gelet op uw verklaringen dat de autoriteiten u voorheen het leven onmogelijk maakten (CGVS 1, p. 12 en p. 17), dat er meerdere negatieve verslagen tegen u waren opgesteld (die op zich konden leiden tot een arrestatie; CGVS 1, p. 12 en p. 17), dat ze altijd zeiden dat ze u zouden arresteren (CGVS-vragenlijst opgesteld bij DVZ, vraag 3.5) en dat u ondertussen uw ontslag had aangevraagd (CGVS 1, p. 18). Er dient aldus besloten te worden dat u zonder de toestemming van het ministerie van Defensie Venezuela legaal heeft verlaten, wat bijgevolg leidt tot de conclusie dat u als burger, en niet als militair, het land heeft verlaten.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen aangaande uw vertrek. Zo gaf u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud te kennen dat op het moment dat u uw vertrek uit Venezuela aanving, u niet langer in psychiatrische rust verkeerde. U had immers dergelijke rust verkregen tot en met 24 december 2017 en u vluchtte drie dagen na het vervallen van deze rust (CGVS 2, p. 13). U noemde de rustperiode die liep tot 24 december 2017 uw laatste rust en u heeft deze niet vernieuwd (CGVS 2, p. 13). U legde evenwel, naast een attest dat een rust van 4 tot en met 24 december 2017 voorschreef, ook een attest neer waarin u rust werd voorgeschreven voor de periode 25 december 2017 – 14 januari 2018. Niet enkel zijn uw verklaringen afgelegd bij uw tweede persoonlijk onderhoud in strijd met uw documenten, ze zijn tevens in strijd met uw verklaringen afgelegd bij uw eerste persoonlijk onderhoud. U beweerde toen immers dat u op het moment dat u het land verlaten had nog niet als deserteur werd beschouwd aangezien u psychiatrische rust had (CGVS 1, p. 21).

Volledigheidshalve kan nog op volgende vaststellingen gewezen worden die uw geloofwaardigheid aangaande uw beweerde desertie en de daaraan gekoppelde problemen verder onderuithalen. Zo staat u op geen enkele manier uw bewering dat u officieel aangeklaagd bent voor desertie (CGVS 2, p. 21). U geeft verder aan dat er éénmaal door de Venezolaanse autoriteiten naar u werd gezocht bij uw tante die u mee opvoedde. Deze bewering maakt u echter evenmin concreet. U ving dit op van een vriendin van u (CGVS 1, p. 20-21 en CGVS 2, p. 19-21). Gevraagd naar hoe uw vriendin dit weet, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat ze dit via haar moeder te weten gekomen kan zijn of dat ze hier mogelijks zelf bij aanwezig was maar dit zijn allemaal veronderstellingen van u. U weet niet wanneer precies de Venezolaanse autoriteiten u kwamen zoeken. U kwam pas een jaar na uw vertrek via uw vriendin te weten dat men naar u op zoek was maar u stelt dat dit waarschijnlijk reeds één of twee weken na uw vertrek gebeurde (CGVS 2, p. 19-20). Dit is echter opnieuw een veronderstelling van u. Bovendien getuigt uw houding van een manifest gebrek aan interesse in de situatie die u vreest bij terugkeer en deze valt geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U liet na om aan uw vriendin te vragen of zij persoonlijk aanwezig was toen de Venezolaanse autoriteiten u kwamen zoeken bij uw tante. U vroeg haar eveneens niet wanneer dit gebeurde (CGVS 2, p. 20). Dat u dit niet deed omdat u uw tante niet triest wou maken, zegt niets over waarom u uw vriendin niet kon contacteren. U geeft hierbij de repliek dat deze informatie niet aan bod kwam tijdens het gesprek met uw vriendin (CGVS 2, p. 20-21). Gevraagd waarom u dit later dan eens niet vroeg aan deze vriendin, stelt u dat u er niets meer over wou weten en dat u triest was voor uw tante (CGVS 2, p. 21). Dit getuigt allerminst van een houding waarbij u interesse toont in de feiten die na uw vertrek gebeurden. Verder geeft u aan dat de Venezolaanse autoriteiten u mogelijks kwamen zoeken bij uw ouders. Dit is echter andermaal louter giswerk van uwentwege. U hebt dit van niemand opgevangen, dit is een louter een mogelijkheid die u aanhaalt (CGVS 2, p. 20). Bovendien hebt u aan uw ouders niet gevraagd of de Venezolaanse autoriteiten effectief bij hen langskwamen. Dat u dit niet deed omdat u geen contact hebt met uw ouders, kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 21). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u immers aan wel één à tweemaal per maand contact te hebben met uw vader (CGVS 1, p. 5). U vroeg evenmin aan uw ex-medesoldaten of u ondertussen gekend staat als deserteur.

Dat u dit niet deed omdat het reeds voor iedereen duidelijk is, getuigt wederom allerminst van een houding die getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS 2, p. 21).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw ontslag uit het leger niet aanvaard werd en dat u bijgevolg wegens desertie problemen dreigt te kennen met de Venezolaanse autoriteiten.

Wat betreft de beweerde problemen die u als beroepsmilitair kende ten gevolge van enkele van uw uitspraken (u kreeg zwaardere bevorderingsproeven (CGVS 1, p. 12), er werden meerdere negatieve verslagen tegen u opgesteld (CGVS 1, p. 12 en p. 17), u kreeg meer opdrachten waarbij u blootgesteld werd aan bestraling (CGVS 1, p. 17), ze zeiden altijd dat ze u zouden arresteren (CGVS-vragenlijst opgesteld bij DVZ, vraag 3.5)), moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat zoals hierboven is gebleken uw ontslag uit het leger werd aanvaard en u vervolgens legaal kon vertrekken uit Venezuela. Uit niets blijkt dan ook dat u ten gevolge van uw – overigens beperkte (CGVS I, p. 16 en CGVS 2, p. 10-12) – kritische uitlatingen tussen 2014 en 2017 u actueel nog een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade dreigt te lopen.

U haalt verder de algemene situatie in Venezuela aan als reden waarom u niet kan terugkeren. U werpt hierbij op dat er een criminele bende – die actief was in de nabijheid van uw woning – uw militair wapen van u wou afnemen en u hiervoor eventueel zelfs wou vermoorden (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 15-16). Echter liet deze bende u gerust nadat ze gewaarschuwd werden door een sergeant die met u bevriend was. Hij liet de bende weten dat ze u niet mochten viseren. U kende nadien geen problemen meer met deze bende (CGVS 2, p. 15-16). Nergens uit blijkt dat u persoonlijk nog gevisieerd zou worden door deze bende. Bovendien leverde u uw wapen in. Dit wapen was de reden waarom ze u viseerden (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 7 en 15-16). Tevens was u één keer toevallig aanwezig bij een vuurgevecht tussen twee rivaliserende criminele bendes. U kon toen echter wegduiken en werd niet geraakt (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 16). Ook hieruit blijkt niet dat u actueel het slachtoffer riskeert te worden van bendegeweld. Tot slot kan hierbij ook verwezen worden naar de vaststellingen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Venezuela verder in deze beslissing.

*Dat u op facebook één foto plaatste waarin met het Venezolaanse leger wordt gespot, is onvoldoende om te stellen dat de Venezolaanse autoriteiten hieraan gevolgen zouden willen of kunnen koppelen. Uit de **COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die één spottende foto op facebook plaatsen –hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteit op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Gelet op uw legaal vertrek en uw toegestaan ontslag uit het leger heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.*

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.***

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusies niet. Uw identiteit, herkomst, studietraject en vroegere militaire carrière staan op zich niet ter discussie. De stappen die u zette om uit het leger ontslagen te worden, worden evenmin in vraag gesteld. Geen van de ingediende documenten laat evenwel toe te besluiten dat uw ontslag u uiteindelijk geweigerd werd. De attesten voor de psychiatrische rustperiodes werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over het door haar geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht gaat verzoekster in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zij stelt ernstige vervolgingen te vrezen in Venezuela die plaatsvinden in een uiterst gespannen sociaal-politieke en economische context in het land. Zij werkte als militair en wijst er op dat zij na verschillende jaren in het leger te hebben gewerkt haar post wenste te verlaten maar dat haar superieuren haar verzoek niet aanvaarden. Zij verliet Venezuela zonder officieel ontslag vanwege de druk waaronder zij stond en haar frustratie en meent dat zij als deserteur zal worden beschouwd bij terugkeer. Verzoekster stelt dat zij op deze grond een nood heeft aan internationale bescherming in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vervolgens gaat verzoekster in op de geloofwaardigheid van haar relaas. Aangaande haar vlucht uit Venezuela betwist verzoekster de analyse van verwerende partij dat zij Venezuela legaal heeft verlaten en dat daardoor de realiteit van haar relaas in twijfel wordt getrokken. Zij betoogt hierover als volgt: *"Verzoekster betwist deze analyse van de verwerende partij, omdat zij van mening is dat deze onvoldoende rekening houdt met de complexiteit van de procedure die moet worden gevolgd om het leger te verlaten. De verzoeker legt namelijk uit dat het verlaten van het leger een langdurig proces is dat veel formaliteiten vereist. Het enkele feit dat haar spaarrekening werd gesloten of dat haar wapen buiten dienst werd gesteld, betekent niet dat verzoeksters verzoek om ontslag werd aanvaard. Verzoekster beweert dat dit slechts de eerste stappen waren in haar terugtrekking uit het leger en dat zij ten tijde van haar vertrek uit Venezuela nog steeds actief lid van het leger was. Voorts wil verzoekster erop wijzen dat zij haar land weliswaar legaal heeft verlaten, maar dat zij op dat moment onder medische attest stond (verzoekster heeft documenten overgelegd waaruit dit blijkt). Het leger dacht dus dat zij op dat moment ziek was en dacht dus niet dat verzoekster van plan was het land te verlaten. Verzoekster herinnert er ook aan dat het de Colombiaanse autoriteiten waren die haar paspoort stempelden toen zij de grens overstak. De Colombiaanse douaniers wisten niet dat verzoekster een actief militair was toen zij haar de grens lieten overschrijden. Bovendien werd zij toen niet gezocht door de Venezolaanse autoriteiten, in tegenstelling tot nu. Aangezien verzoekster thans als deserteur wordt beschouwd en om die reden werd veroordeeld, bestaat er geen enkele twijfel over dat zij onmiddellijk zou worden gearresteerd indien zij naar Venezuela zou terugkeren."*

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster wenst zij er op te wijzen dat zij in haar verschillende interviews heeft uitgelegd dat zij gezondheidsproblemen heeft van psychische aard en benadrukt haar grote psychische kwetsbaarheid en meent dat deze niet op geldige wijze in aanmerking is genomen bij de beoordeling van haar aanvraag. Zij wijst op wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat psychische problemen een belangrijke repercussie kan hebben in het kader van het onderzoek van een asielverzoek dat zich toespitst op de geloofwaardigheid, coherentie en nauwkeurigheid van de verklaringen van de verzoekster (A. Vanoeteren en L. Gehrels, ULYSSE, *"La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile"*, R.D.E. 2009, n° 155, p. 492 à 543). Verder verwijst verzoekster ook naar arresten van de Raad van 31 mei 2013 en 24 juli 2012 waarin wordt gesteld dat voldoende rekening moet worden gehouden met de psychologische situatie van een verzoeker en zij herinnert er aan dat zij verschillende documenten heeft overgelegd met betrekking tot de voorgeschiedenis van haar medische problemen en stelt dat zij sinds enkele maanden onder behandeling staat van een specialist in België. Zij stelt dat zij erg gestresseerd was tijdens haar interviews bovenop het trauma en de vermoeidheid en dat zij haar raadsman tijdens het laatste persoonlijk onderhoud uitlegde dat zij niet verwachtte dat dit zo moeilijk zou worden en zo geestelijk en lichamelijk vermoeiend. Er is dus voorzichtigheid geboden bij de analyse van de verklaringen van verzoekster. Aangaande het gebrek aan bewijs van haar veroordeling voor desertie en de realiteit van haar vervolging, wijst verzoekster op paragraaf 196 van de procedurele gids en stelt dat het gebrek aan bewijs verzoekster niet kan worden verweten aangezien die een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers. Bovendien en gelet op de aard van de problemen waarmee verzoekster wordt geconfronteerd *"zou het voor elke persoon in het Venezolaanse leger gevaarlijk zijn om documenten te verkrijgen betreffende een persoon die van desertie wordt beschuldigd."*

Hoewel verzoekster tijdens haar tijd in het leger vrienden had gehad, zou geen van deze mensen het risico nemen om een deserteur te helpen, gezien de straffen waarmee zij zouden worden geconfronteerd."

Het ontbreken van bewijsstukken over haar veroordeling voor desertie kan hem dan ook redelijkerwijs niet worden verweten en kan geenszins leiden tot twijfel aan de geloofwaardigheid van de gestelde feiten."

Verzoekster houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en stelt dat in haar geval de voorwaarden daartoe zijn vervuld.

Vervolgens gaat verzoekster in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat om subsidiaire bescherming op basis van de erbarmelijk socio-economische situatie te verlenen artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de humanitaire crisis of de sociaal-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen van statelijke of niet-statelijke actoren. Zij wijst op het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie en stelt dat een parallel moet worden getrokken met het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk en stelt dat het arrest *M'Bodj* betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan ingeval van terugkeer naar het land van herkomst door het opzettelijk ontzeggen van gezondheidszorg. Verzoekster meent dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder subsidiaire bescherming zinloos te maken. Zij stelt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn wat de verantwoordelijkheid van de actoren betreft, geen vrijwillige behandeling door deze actoren vereist en stelt dat de huidige humanitaire crisis in Venezuela duidelijk het gevolg is van het optreden van de Maduro-regering. Zij verwijst naar OHCHR, "*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave right violations*", 4 Juli 2019, de COI Focus van 2018 en het rapport van EASO, "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 (p. 20, 41) en stelt dat deze rapporten duidelijk aangeven dat het de bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften ontbreekt zoals voedsel, medische zorg en huisvesting. Zij citeert vervolgens uit volgende bronnen: UNHCR, "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*", 9 February 2018 (internetlink); The Guardian, "*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*", 17 februari 2019 (internetlink); The New-Yorker, "*Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point*", 22 februari 2019 (internetlink); COI Focus 2021, blz. 48; Human Rights Watch, "*World Report 2022 - Events of 2020, Venezuela*" (internetlink) en COI Focus, "*Venezuela - Situatieschets*" van 15 mei 2020, p. 37 (internetlink) en stelt dat deze bronnen duidelijk aangeven dat de humanitaire omstandigheden en socio-economische behandelingen voldoende ernstig en van uitzonderlijke aard zijn en het gevolg van het handelen of nalatigheid van de Maduro-regering.

Tenslotte meent verzoekster dat verwerende partij slechts een gedeeltelijke analyse maakt van de veiligheidssituatie in Venezuela door te stellen dat het type geweld geen uitstaans heeft met artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat ook moet worden nagegaan of verzoekster een risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de veiligheidssituatie en meent dat dit het geval is. Verzoekster wijst er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is dat niet openlijk in oorlog is en door sommige bronnen zelfs als het gevaarlijkste ter wereld wordt beschouwd (CNN, "*Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds*", June 8, 2018; CEDOCA, "*COI Focus Venezuela - Situatieschets*", 21 april 2021, p. 18). Men leest dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon zijn geworden en dat dit ook niet wordt betwist door verwerende partij, die erkent dat het geweld in Venezuela wijdverbreid is. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering het monopolie op geweld heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in straffeloosheid uitvoeren en verwijst daarvoor naar het EASO rapport van augustus 2020. Zij stelt dat er duizenden colectivos zijn die politiek en crimineel geweld mengen en dat de covid pandemie een excuus werd voor de colectivos om meer dwang uit te oefenen onder het voorwendsel van veiligheid. Zij beheersen een groot deel van het Venezolaanse grondgebied, controleren delen van de georganiseerde netwerken, doden, persen af en kidnappen. Het geweld is dus in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus. De colectivos zijn gesteund door de regering en opereren in straffeloosheid. De regering heeft geen controle meer op hun activiteiten en misdaden. Verzoekster verwijst daarbij naar het EASO rapport van 2020 (p. 20), COI Focus, "*Venezuela – Veiligheidssituatie (addendum)*", p. 17 (internetlink) en COI Focus 2021, p. 10. Tenslotte stelt verzoekster dat het UNHCR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst en dat er het duidelijk is dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Venezuela bij terugkeer een reëel risico op bedreiging zou lopen. Zij stelt dat zij derhalve binnen de werkingssfeer van artikel 48/4 § 2, a) en b) valt.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het BJB-atteest toe en een inventaris van de genoemde bronnen:

1. Worlddata.info, "*A worldwide ranking of corruption*", <https://www.worlddata.info/corruption.php>;

2. Amnesty International, "Peru: Unlawfully turning away Venezuelans seeking protection", 20 februari 2020, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2020/02/peru-rechazo-ilicito-depersonas-venezolanas-que-buscan-proteccion/>;
3. Amnesty International, «Le Pérou tourne le dos aux demandeurs d'asile vénézuéliens», 4 februari 2020, <https://www.amnesty.fr/refugies-et-migrants/actualites/perou-solidarite-avec-venezuelaen-baisse>;
4. Tent, "The Experience of Venezuelan Refugees in Colombia and Peru and How the Business Community Can Help", https://www.tent.org/wpcontent/uploads/2021/08/Tent_VenezuelanReport_v9-compressed.pdf;
5. Pérez, L.M. en Ugarte, D., "Venezuelan Women in Peru: at the Borders of Nationality, Gender, and Survival Migration", *Int. Migration & Integration* 22, blz. 1313–1327, <https://link.springer.com/article/10.1007/s12134-021-00805-5>;
6. Amnesty International, "Peru is failing in its care of Venezuelan women who survive genderbased violence", 25 November 2021, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2021/11/perufailing-care-venezuelan-women-survive-gender-based-violence/>;
7. Freier, L.F., Pérez, L.M., "Nationality-Based Criminalisation of South-South Migration: the Expérience of Venezuelan Forced Migrants in Peru", *Eur J Crim Policy Res* 27, blz. 113–133, <https://link.springer.com/article/10.1007/s10610-020-09475-y#citeas>;
8. New Frame, "Xenophobia towards Venezuelans on the rise in Peru", 27 februari 2020, <https://www.newframe.com/xenophobia-towards-venezuelans-on-the-rise-in-peru/>;
9. UNHCR, "Venezuela situation - Responding to the needs of people displaced from Venezuela", december-januari 2018, blz. 3, <https://www.unhcr.org/5ab8e1a17.pdf>;
10. M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer : de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T. Vreemd., 2013;
11. OHCHR, "UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations", 4 Juli 2019, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
12. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
13. The Guardian, "US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain", 17 februari 2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-incolombia-but-delivery-uncertain>;
14. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22 februari 2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
15. Human Rights Watch, "World Report 2022 - Events of 2020, Venezuela", <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/venezuela>;
16. CEDOCA, "COI Focus Venezuela – Situatieschets", 15 mei 2020, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf;
17. CNN, «"Venezuela named world's most dangerous country again", poll finds», June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-countryintl/index.html>;
18. CEDOCA, "COI Focus Venezuela - Situatieschets", 21 april 2021, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.Pdf;
19. EASO: "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf;
20. CEDOCA, COI Focus "Venezuela - Veiligheidssituatie (addendum)", https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701_2.pdf.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt op 28 maart 2023 een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: "Psychologisch rapport verleend door haar psycholoog mevrouw R. M. S. (stuk 1)" van 16 januari 2023.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de

Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar origineel Venezolaans paspoort en identiteitskaart, respectievelijk geldig tot 6 november 2022 en augustus 2027 voor alsook een kopie van haar oude identiteitskaart geldig tot januari 2021. De Raad stelt vast dat de identiteit en Venezolaanse nationaliteit van verzoekster niet betwist wordt en ook voldoende is aangetoond.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Venezuela omdat zij uit het Venezolaanse leger gedeserteerd is. De Raad verwijst voor de samenvatting van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals geciteerd in punt 1 van dit arrest.

Verzoekster legt een aantal documenten neer met betrekking tot haar militaire carrière. Zo legt zij onder meer haar originele benoeming tot luitenant in januari 2014 (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) en een kopie van haar benoeming en promotie tot eerste luitenant van 7 december 2016 (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) neer. Verder legt zij ook een kopie van haar militaire badge neer alsook kopieën van certificaten met betrekking tot haar schietopleiding, een opleiding verdedigingstechnieken en aeromedische evacuatie (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4, 5 en 6). Zij legt ook foto's neer waarop verzoekster is afgebeeld in uniform en van haar afstudeerplechtigheid (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 8 en 16). Het originele document met betrekking tot de afgifte van een wapen aan verzoekster toont aan dat haar een wapen werd toegekend op 30 november 2015 (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13). Het originele document van 12 februari 2016 toont aan dat verzoekster dit wapen inleverde op 20 november 2017 (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14). In de kopie van het document van 12 november 2016, staat te lezen dat het wapen werd bewaard in het algemeen wapenpark.

Uit het geheel van deze stukken blijkt dat verzoekster in het leger heeft gediend als beroepsmilitair. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Het cruciale punt van betwisting tussen partijen betreft de vraag of haar verzoek om ontslag te nemen uit het leger al dan niet aanvaard werd en of zij bijgevolg Venezuela heeft verlaten als burger dan wel als persoon die op dat ogenblik nog steeds militair was. Verzoekster verklaart dat zij sinds midden 2016 aan haar oversten heeft gevraagd om ontslag te nemen uit het leger maar dat haar directe oversten het haar moeilijk maakten en dat zij nooit een officieel antwoord heeft gekregen op haar vraag tot ontslag vanwege de legerleiding. In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar ontslag uit het militaire bestel niet aanvaard is geweest omdat (1) haar oversten, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, haar welwillend waren nu de divisiegeneraal naar aanleiding van haar vraag tot ontslag een aantal verzoeken heeft gericht tot de bevoegde autoriteiten die als absolute vereisten worden bestempeld om ontslag te bekomen, (2) zij zonder toestemming van het Ministerie van Defensie Venezuela legaal heeft verlaten, wat gelet op de beschikbare landeninformatie, haar verklaringen dat er meerdere negatieve verslagen tegen haar werden opgesteld, dat ze altijd zeiden dat ze haar zouden arresteren en dat zij ondertussen haar ontslag had gevraagd, weinig geloofwaardig is, wat tot de conclusie leidt dat zij als burger en niet als militair het land heeft verlaten en (3) haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zij op het moment dat zij het land verliet nog niet als deserteur werd beschouwd omdat zijn toen psychiatrische rust had, niet strookt met de inhoud van de documenten die zij hierover neerlegde en tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waar zij verklaarde dat zij op het ogenblik van haar vertrek nog niet werd beschouwd als deserteur omdat zij psychiatrische rust had.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat volgens de Ley Organica de la Fuerza Armada Nacional Bolivariana (LOFANB) van 2014 het mogelijk is voor militairen om hun ontslag aan te bieden. Dit wordt aangeduid als het aanvragen van de pensioenpas/ pas naar de actieve reserve, wat in de volksmond de intrekking wordt genoemd en die vervolgens moet worden goedgekeurd door de hiërarchie. Deze wet werd eind januari 2020 aangepast en ook hierin wordt de mogelijkheid voorzien om de overstap te vragen naar de actieve reserve. Volgens artikel 150 van deze wet is de actieve reserve de situatie waarnaar de beroepsmilitair overgaat die geen diensten meer presteert voor het nationale leger onder meer op eigen vraag, invaliditeit of het overschrijden van de verloflijm. Artikel 153 voorziet dat de overgang van beroepsmilitair naar de actieve reserve gebeurt na het Algemeen Bevel van de component. In de COI

Focus van 8 oktober 2021 wordt gesteld dat volgens de door CEDOCA gecontacteerde Rocio San Miguel van Control Ciudadano, die in Venezuela geldt als dé experte wat betreft het Venezolaanse leger, dat de wettelijke mogelijkheid om ontslag in te dienen niet altijd wordt toegepast en dat zij weet heeft van gevallen waarin het niet werd toegestaan of pas na een administratieve procedure van twee jaar of bemiddeling van bevriende officieren. In het Nederlandse Ambtsbericht leest de Raad dat volgens een vertrouwelijke bron de mogelijkheid om ontslag te nemen afhangt van de redenen van ontslag. Volgens deze bron is ontslag om medische redenen bijna altijd mogelijk, maar als de betrokkene het niet eens is met de regering kan deze in de problemen komen. Het aantal aanvragen tot ontslag is volgens het EASO rapport van 2020 in de daaraan voorafgaande twee jaar gestegen maar de meeste aanvragen werden afgewezen door de militaire autoriteiten en omdat hiertegen geen beroep mogelijk is, gaan de meeste militairen over tot desertie. Uit de COI Focus blijkt ook dat tussen 2019 en 2021 meer dan 9.000 sergeanten uit het leger deserteerden en dat de redenen voor desertie divers zijn en dit zowel kan te maken hebben met het feit dat militairen het niet eens zijn met de bevelen die ze moeten uitvoeren, waaronder het neerslaan van manifestaties, maar ook het feit dat de voedselschaarste ook de onderofficieren en soldaten heeft bereikt. Volgens het Organieke Wetboek van Militaire Rechtspraak is er sprake van desertie wanneer een militair die behoort tot de categorieën officier, beroepsleger of rekruten, zich op een illegale manier en wetens en willens zich aan zijn actieve dienst onttrekt. De straffen op desertie gaan van een half jaar gevangenisstraf tot acht jaar en is afhankelijk van verschillende factoren, waaronder de rang van de militair en of desertie plaatsvindt in vreedstijd of oorlogstijd. Volgens vertrouwelijke bronnen in het ambtsbericht hebben de Venezolaanse autoriteiten niet de wil en de mogelijkheden om alle deserteurs op te sporen, andere bronnen gewagen wel van een actief opsporingsbeleid maar is dit volgens deze bronnen vooral gericht tegen prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen.

Militairen die ervan verdacht worden dissidenten te zijn worden onderworpen aan tuchtonderzoeken met het oog op hun verwijdering uit het leger, en volgens het EASO rapport ontbreekt het de overheid aan middelen om alle dissidenten op te sporen en te vervolgen.

Verder blijkt dat militairen die hun pensioenpas hebben verkregen de status krijgen van reservist. Volgens de in 2020 aangenomen LOFANB heeft de president in functie van de noden van het leger de mogelijkheid om personen uit de actieve reserve opnieuw op te roepen (artikel 144) maar volgens Rocio San Miguel is de actieve reserve al jaren niet geactiveerd. Uit de COI Focus blijkt verder dat de door CEDOCA geraadpleegde bronnen geen aanwijzingen bevatten dat militairen uit de actieve reserve de afgelopen jaren opnieuw zouden zijn opgeroepen.

Uit de COI Focus blijkt tenslotte dat de aanvraagprocedure voor een paspoort vaak langer dan een jaar duurt maar dat militairen die ontslag hebben genomen in theorie recht hebben op een paspoort, wanneer er geen gerechtelijk bevel is dat de afgifte ervan verhindert. Ook militairen in de reserve hebben recht op een paspoort, maar volgens Rocio San Miguel kan een militair enkel met de toestemming van het Ministerie van Defensie het land verlaten, zelfs voor vakantie. Het is ook verboden voor militairen om naar Colombia of de Verenigde Staten te reizen.

Verzoekster verklaart dat zij in 2013 bij het leger ging na haar studies radiologie om werk te hebben en beter te kunnen verdienen en dat zij in het gewone burgerleven haar beroep niet kon uitoefenen omdat de apparaten verouderd waren (PO I, p. 7). Volgens haar verklaringen werkte zij als radiologe eerst in het militaire ziekenhuis van Barinas en daarna in het militaire ziekenhuis van Maracay (PO I, p. 9). Verzoekster vroeg enkele maanden voor haar vertrek uit Venezuela haar overplaatsing aan en werd overgeplaatst naar het departement van het burgerpersoneel van hetzelfde ziekenhuis (PO I, p. 9). Voordien werkte zij telkens op de dienst radiologie van de respectievelijke militaire ziekenhuizen, waar zij röntgenstralen afnam. Op de dienst burgerpersoneel van het militaire ziekenhuis van Maracay werkte zij gedurende een korte periode van drie à vier maanden voor haar vertrek (PO I, p. 17). Zij verklaart dat zij zich een aantal keren kritisch uitsprak over het regime tegen een aantal collega's van dezelfde rang, maar niet tegen officieren van hogere rang (PO II, p. 10-11).

Uit haar verklaringen samen gelezen met de door haar neergelegde documenten kan blijken dat zij steeds in militaire ziekenhuizen heeft gewerkt, maar dat zij enkele maanden voor haar vertrek is overgestapt naar het departement burgerpersoneel nadat zij voordien op de dienst radiologie had gewerkt. De overstap naar het departement burgerpersoneel had als dusdanig geen invloed op haar statuut als militair. Zij had in beide functies de rang van eerste luitenant. Dit blijkt ook uit de documenten die zij neerlegt met betrekking tot de stappen die werden ondernomen die onderdeel uitmaken van het proces om ontslag te nemen uit het leger. In het document met datumstempel van 3 november 2017, en dat betrekking heeft op de afrekening van de spaarkas, wordt nog steeds verwezen naar verzoekster als eerste luitenant (AD, stuk XX). Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in het proces zat om te kunnen stoppen met het leger *“om zo op een legale manier het land te kunnen verlaten”* (PO II, p. 7), maar dat de commandant en de minister hadden gezegd dat voor geen enkele militair een autorisatie zouden ondertekenen om uit het leger te stappen omdat ze anders het land gaan verraden (idem).

In de door verzoekster neergelegde documenten van het Venezolaanse leger met betrekking tot de afrekening van de spaarkas, de wapensolventie, de banksolventie en de solventie voor de sociale zekerheid kan worden gelezen dat hierom wordt verzocht door de divisiegeneraal aan de Brigadegeneraal en dat de gevraagde documenten worden omschreven als *“een absolute vereiste bij de stopzetting van de werkzaamheden op eigen verzoek”*. De Raad stelt met verwerende partij vast dat uit deze documenten blijkt dat de directeur van het militair hospitaal toch enige welwillendheid ten aanzien van verzoekster aan de dag legde, nu alvast uit deze documenten kan blijken dat deze divisiegeneraal een verzoek richtte aan de brigadegeneraal om de gevraagde documenten te bekomen. Verder stelt de Raad ook vast dat in het document van de spaarkas wordt verwezen naar de afrekening van de spaarkas *“die goedgekeurd werd door deze instelling onder uw waardig gezag” (...)*, waaruit dus kan worden afgeleid dat de goedkeuring ervan reeds werd gegeven door de betrokken instelling. Verzoekster verklaart dat zij ongeveer anderhalf jaar heeft geprobeerd om ontslag te nemen maar de verslagen niet kreeg (PO 2, p. 17) en licht toe dat zij als voorwaarde moest laten zien dat zij geen geld aan het leger moest, dat zij haar wapen moest teruggeven, en aantonen dat zij geen schulden had bij het instituut voor sociale preventie voor militairen (PO 2, p. 17). Zij verklaart dat zij voorheen de toestemmingen niet kreeg maar deze wel begon te krijgen van de kolonel voor wie zij aan het werken was enkele maanden voor zij vertrokken is.

Uit de gegevens van haar paspoort blijkt verder dat dit een geldigheidsduur heeft van 7 november 2017 tot en met 6 november 2022. Het paspoort werd dus afgeleverd ongeveer twee maanden voordat zij de grens met Colombia overstak. Gevraagd wanneer zij het paspoort aanvraagde verklaart verzoeker dat zij zich de precieze datum niet herinnert, dat het zeker in hetzelfde jaar was maar dat het kan zijn dat zij dit midden het jaar aanvraagde. Waar verzoekster verklaart dat de week waarin zij het paspoort kreeg de laatste was waarin militairen paspoorten konden ontvangen (PO II, p. 9) ligt evenmin informatie voor die dit kan ondersteunen en lijkt het al te toevallig dat net in die week daartoe werd beslist.

Verder wordt in de COI Focus gesteld dat een militair enkel met toestemming van het Ministerie van Defensie het land mag verlaten, zelfs voor een vakantie (COI Focus, p. 14).

De vaststelling dat verzoekster legaal met haar paspoort Venezuela kon verlaten is *in casu* een indicatie dat zij al een burger was toen zij de grens overstak. Zij verklaarde immers dat zij zich kritisch uitliet over het regime, dat er verschillende negatieve verslagen werden opgemaakt over haar en dat zij haar ontslag had aangevraagd en in dit kader reeds verschillende goedkeuringen had bekomen die nodig waren voor haar ontslag en die zij ook voorlegt. Indien zij zou zijn gezien als kritisch voor het regime en negatieve verslagen had gekregen, is het niet aannemelijk dat zij de toestemming van het Ministerie van Defensie zou hebben gekregen om het land te verlaten, indien zij op dat ogenblik nog militair was geweest.

Verzoekster verklaart over de procedure aan de grensovergang dat de Venezolaanse migratiedienst haar paspoort heeft gestempeld voor vertrek, dat zij daarna een brug over moest en dat bij de ingang van Colombia haar paspoort opnieuw gestempeld werd (PO I, p. 6). Zij verklaart ook dat zij niet geseind stond als deserteur omdat zij een bewijs van psychiatrische rust had ingediend geldig voor 15 dagen en dat ze nog niet wisten dat ze aan het deserteren was. Verzoekster legt bij het tweede persoonlijk onderhoud evenwel twee documenten neer met betrekking tot de psychiatrische rust respectievelijk voor de periode tussen 4 december en 24 december 2017 en van 25 december 2017 tot 14 januari 2018. Verzoekster verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat de rust van 4 tot 24 december 2017 de laatste psychiatrische rust was (PO II, p. 13). Opgemerkt dat zij op 27 december 2017, toen zij naar de grens reisde, al drie dagen onwettig afwezig was, verklaart verzoekster dat het normaal is dat iemand een paar dagen neemt en daarna opnieuw een autorisatie krijgt en dat het proces om als deserteur verklaard te worden vereist dat er eerst een verslag van de directeur van het ziekenhuis moet opgesteld worden, dat dan nog naar een andere instantie moet gestuurd worden en dat daarna mensen worden uitgestuurd om de deserteur te gaan zoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaring dat de rust van 4 tot 24 december 2017 de laatste rust was niet strookt met het tweede document waaruit blijkt dat zij eveneens psychiatrische rust kreeg van 25 december tot 14 januari 2018. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de lange duur van de interviews en haar medische voorgeschiedenis van psychologische problemen en stelt dat daarom voorzichtig moet worden omgesprongen met de analyse van haar verklaringen, maar dit kan als dusdanig niet verklaren waarom zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zelf een document neerlegt waaruit blijkt dat zij in een aaneensluitende periode van 4 december 2017 tot 14 januari 2018 psychiatrische rust kreeg voorgeschreven, maar toch stelt dat de psychiatrische rust een einde nam op 24 december 2017.

Uit het psychologisch rapport van 28 maart 2023 dat verzoekster neerlegt bij aanvullende nota kan blijken dat verzoekster een eerste consult heeft gehad bij een psycholoog op 9 september 2022 en dat op 16 januari 2023 een samenvatting van een psychologisch rapport werd opgesteld. Hierin kan gelezen worden dat verzoekster een moeilijke thuissituatie kende toen zij een kind was en dat zij in het leger leefde met veel frustratie en pijn en dat zij verschillende technieken heeft geleerd om haar woede te beheersen. Uit

het attest kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster zou kampen met problemen waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de lezing van de beide persoonlijke onderhoudsverslagen kan verder niet blijken dat deze persoonlijke onderhoudsverslagen problematisch zouden zijn verlopen. Overigens kan uit het attest ook niet worden vastgesteld met welke frequentie verzoekster psychologisch werd opgevolgd en of zij heden nog steeds in psychologische behandeling is. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeksters betoog in het verzoekschrift en het neergelegde attest van 16 januari 2023 geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar psychiatrische rust tegenstrijdig zijn en niet stroken met de inhoud van de door haar neergelegde documenten. Dit betoog doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen hierboven waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat haar ontslag nog niet aanvaard was op het ogenblik dat zij Venezuela verliet en dat hieruit volgt dat zij als burger haar land van herkomst verliet.

Waar verzoekster stelt dat zij is aangeklaagd wegens desertie, stelt de Raad vast dat zij dit afleidt uit het feit dat zij is vertrokken zonder getekend ontslag (PO II, p. 22) en dat ze bij haar tante naar haar zijn komen zoeken (PO II, p. 19). De Raad stelt vast dat haar verklaringen hierover eerder vaag zijn, en dat zij zelf verklaart dat zij dit via een vriendin te weten kwam maar verder niet heeft gevraagd of deze vriendin daarbij zelf aanwezig was en dat zij dit heeft vernomen een jaar na haar vertrek en dat dit één of twee weken na haar vertrek zou hebben plaatsgevonden (PO II, p. 20). De vaststelling dat zij haar tante zelf hierover geen vragen heeft gesteld, is minstens zeer vreemd te noemen nu zij de enige persoon zou zijn geweest waar de autoriteiten zouden geweest zijn om naar haar te informeren. Indien zij dit daadwerkelijk via haar vriendin zou hebben vernomen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij deze tante hierover zou contacteren. Dat verzoekster haar tante niet meer wou contacteren omdat zij triest was voor haar en haar vriendin niet opnieuw contacteerde om te vragen of zij zelf aanwezig was omdat zij er niets over wou weten, zoals zij verklaarde (notities PO II, p. 21) kan niet overtuigen als verklaring. De vaststelling dat zij slechts vage verklaringen aflegt over het bezoek van de Venezolaanse autoriteiten aan haar tante en dat zij verder ook geen pogingen heeft ondernomen om haar tante of haar vriendin opnieuw te contacteren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar beweerde desertie en het feit dat zij hierom zou worden geviséerd door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen pogingen ondernam om te weten te komen of de Venezolaanse autoriteiten bij haar ouders zijn langsgeslagen. Haar verklaring dat zij geen contact meer had met haar ouders strookt niet met haar verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zij één of tweemaal per maand contact heeft met haar vader en het is weinig geloofwaardig dat zij dit nooit zou gevraagd hebben aan haar vader, nu de kern van haar vluchtverhaal haar desertie en de daaraan verbonden gevolgen betreft.

De Raad stelt vast dat gelet op het geheel van haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij geen ontslag heeft bekomen uit het leger voor haar vertrek. Zo het ontbreken van documentair bewijs als dusdanig niet kan volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten en vervolgingsverhaal, wijst de Raad er op dat krachtens artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet de verklaringen van een verzoekster geen bevestiging behoeven indien voldaan is aan de daarin opgesomde cumulatieve voorwaarden en dat dit *in casu* niet het geval is, nu zij onder meer tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin zij psychiatrische rust kreeg en die niet stroken met de inhoud van de documenten die zij hierover neerlegt, en het gegeven dat zij legaal Venezuela kon verlaten zonder toelating van de Minister van Defensie, een sterke indicatie is dat zij op dat ogenblik reeds burger was, gelet op de beschikbare landeninformatie. In dit verband merkt de Raad ook op dat in de bestreden beslissing verzoekster niet wordt verweten dat zij geen documenten bijbrengt met betrekking tot de aanklacht voor desertie, maar dat zij haar bewering hierover op geen enkele manier weet te staven. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij nog geen ontslag uit het leger had gekregen, kan ook niet worden aangenomen dat zij zou zijn aangeklaagd zijn wegens desertie en dat zij om die reden gevangenisstraf zou riskeren. Verzoeksters betoog dat het gevaarlijk zou zijn om hierover documenten te bekomen, is dan ook niet dienstig. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de rang van eerste luitenant had maar enkel in militaire ziekenhuizen actief was. Verzoekster verklaarde dat zij zich soms kritisch uitliet over het regime, maar enkel tegen soldaten die lager in rang waren. Uit haar verklaringen, samen gelezen met de door haar neergelegde documenten kan niet blijken dat zij een hoge rang had binnen het Venezolaanse leger en evenmin dat zij bij de hiërarchie bekend stond als een prominente tegenstander van het regime. Bovendien stond het leger toe zij dat zij haar wapen inleverde, wat ook betekende dat zij niet langer moest deelnemen aan acties waarbij het leger werd ingezet om toe te zien op de verkiezingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar kritische opmerkingen tijdens de periode dat zij nog in het leger zat of de negatieve verslagen die volgens haar verklaringen zou hebben gekregen, in geval van

terugkeer in de negatieve aandacht zou komen van de Venezolaanse autoriteiten. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat zij in december 2017 uit Venezuela is vertrokken, en dat deze kritische bemerkingen en negatieve verslagen verzoekster niet beletten om op legale wijze Venezuela te verlaten en zij verder ook geen gewag maakt van ernstige problemen die zij hierdoor zou hebben gekend, en verzoekster ook verder geen concrete elementen aanbrengt waarom dit heden wel het geval zou zijn.

Wat betreft de bedreigingen door een criminele bende voor haar vertrek uit Venezuela die uit waren op het wapen dat zij als militair had gekregen, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen blijkt dat een bevriende sergeant die betrokken was bij de criminele bende ervoor zorgde dat zij niet meer werd lastiggevallen door deze bende. Verder maakt verzoekster geen deel meer uit van het leger en maakt zij evenmin aannemelijk dat deze bende haar na verschillende jaren nog zou viseren. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij een keer aanwezig was tijdens een vuurgevecht tussen rivaliserende criminele bendes en daarbij kon wegduiken om zich in veiligheid te brengen, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen blijkt dat zij zich toevallig op deze plaats bevond. Verder kan uit niets blijken dat deze bendes verzoekster daarbij viseerden. De Raad minimaliseert deze gebeurtenis niet, maar het loutere feit dat zij aanwezig was bij dit vuurgevecht en daarbij kon ontkomen is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Verder brengt verzoekster geen andere concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela heden door deze criminele bendes zal worden gevisieerd.

Verzoekster plaatste op haar Facebook account een foto waarbij de spot wordt gedreven met militairen uit het Venezolaanse leger. Uit de COI Focus "*Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van 23 november 2021 blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten actief zijn op sociale media en ook Venezolanen in het buitenland trachten te monitoren, maar dat het risico om het voorwerp te zijn van surveillance in het buitenland vooral afhangt van het profiel van de betrokken persoon en dat daarbij vooral personen die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime dergelijk risico lopen. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster, behalve haar kritische bemerkingen op het regime binnen het leger, verder geen politieke activiteiten vermeldt voor en na haar vertrek uit Venezuela. Hierboven werd ook vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar ontslag uit het leger niet aanvaard zou zijn voor haar vertrek en dat zij zou zijn aangeklaagd wegens desertie en dat niet kan worden aangenomen dat zij als militair Venezuela heeft verlaten. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat elke Venezolaan in het buitenland via sociale media wordt gevolgd en dat het niet waarschijnlijk is dat de Venezolaanse autoriteiten daartoe in staat zouden zijn. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat verzoekster in twee militaire ziekenhuizen heeft gewerkt als radioloog en in de laatste maanden voor haar vertrek op het departement burgerpersoneel. Gelet op verzoeksters profiel en het feit dat zij ook na haar vertrek uit Venezuela niet politiek actief was en gelet op de beschikbare landeninformatie maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij na haar vertrek uit Venezuela in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen of dat deze op de hoogte zouden zijn van deze foto. Bovendien blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat zij Venezuela op legale wijze heeft kunnen verlaten en daarbij geen problemen heeft gekend. Gelet op het voorgaande en het feit dat zij ondanks een aantal negatieve verslagen toch kon actief blijven binnen het leger, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij riskeert als een politieke bedreiging voor het regime te worden gezien in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden en de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot deze foto op geen enkele wijze betwist.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p.117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn of haar individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Hierboven werd reeds vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij als een politieke bedreiging zal worden gezien door het regime. Verzoekster brengt verder geen objectieve informatie bij waaruit kan worden afgeleid dat Venezolanen louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming vervolging riskeren.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gelezen in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie acht de Raad het niet geloofwaardig dat haar ontslag uit het leger niet werd aanvaard en dat zij als deserteur is aangeklaagd in Venezuela.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

7.2.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar ontslag uit het leger nog niet aanvaard was toen zij Venezuela verliet en bijgevolg ook niet aannemelijk maakt dat zijn wegens desertie vervolging riskeert; dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar kritische opmerkingen toen zij nog in het leger zat of de spottende foto op haar Facebook account in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal komen en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij zal worden gevisieerd door de criminele bende die haar in het verleden zou bedreigd hebben omdat zij als militair een wapen had.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Venezuela zou hebben gekend.

Waar verzoekster nog betoogt dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat er kidnappings, afpersingen en moorden gebeuren dat er duizenden colectivos zijn die gesteund worden door de regering, wijst de Raad er op dat verzoekster niet kan volstaan met te verwijzen naar algemene landeninformatie om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat colectivos inderdaad werden ingezet door de regering van Maduro om manifestaties en protesten hardhandig neer te slaan en bij het viseren van burgers met een bepaald profiel. Verder blijkt ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel, veelvuldig voorkomt in Venezuela en dat zowel gewapende groeperingen als kleine misdadigers zich hieraan schuldig maken. De loutere mogelijkheid dat verzoekster met gemeenrechtelijke criminaliteit kan te maken krijgen, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om dit in haar individuele omstandigheden concreet aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar algemeen betoog zonder dit op haar individuele omstandigheden te betrekken, hiertoe in gebreke blijft.

7.2.2. In de mate dat verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo stelt het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekster in haar land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift en de landeninformatie waarnaar zij verwijst kan niet anders doen besluiten. Uit de door verzoekster geciteerde bronnen kan blijken dat de humanitaire situatie in Venezuela prangend is en dat vele Venezolanen kampen met voedselonzekerheid en dat dit mede te wijten is aan economisch wanbeleid vanwege de Venezolaanse regering. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat de prangende humanitaire situatie en de slechte socio-economische omstandigheden het gevolg zijn van een opzettelijk handelen of nalaten te handelen door het regime van Maduro, zoals verzoekster betoogt, laat staan dat verzoekster hierdoor specifiek zou worden gevisieerd. Met haar algemene betoog toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

7.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, en de COI Focus, “*Venezuela – Situatieschets*”, van 30 mei 2022 blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade op de voormelde gronden aannemelijk heeft gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet.

In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). Deze gewapende confrontaties kunnen wel worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster, die verklaart tot haar vertrek uit Venezuela in Maracay in het departement Aragua te hebben verbleven, met uitzondering van 1 jaar toen zij in Barinas woonde van 2014 tot het begin van 2015 (PO I, p. 4), is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van verblijf een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij met

betrekking tot de situatie in dit departement en toont bijgevolg ook niet aan dat in Aragua heden sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET